

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA  
Gf. III. 30.523/2007/4.

A Debreceni Ítéltábla a Tóth és Tóth Ügyvédi Iroda (3527 Miskolc, Bajcsy Zs. u. 17. szám, ügyintéző: Dr. Tóth Tamás Zsolt ügyvéd) által képviselt felperes (felperes címe) felperesnek-, a Z. Tóth Ügyvédi Iroda (3525 Miskolc, Dózsa Gy. út 30. fszt. 3. szám, ügyintéző: Dr. Z. Tóth Katalin ügyvéd) által képviselt alperes (alperes címe) alperes ellen szerződés teljesítése iránt indított perben, a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2007. július 9. napján kelt, 6. G. 40.195/2003/83. számú ítélete ellen az alperes részéről 85. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés, és a felperes részéről a másodfokú eljárásban Gf. III. 30.523/2007/3. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

v é g z é s t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelmek, illetőleg a fellebbezési ellenkérelmek korlátaira tekintet nélkül - hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasítja.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárásban a felperes oldalán 5000 (Ötezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illeték, 180 000 (Egyszáznyolcvanezer) Ft másodfokú perköltség, az alperes oldalán 453 700 (Négyszázötvenhárom-hétszáz) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illeték és 180 000 (Egyszáznyolcvanezer) Ft másodfokú perköltség merült fel.

Ez ellen a végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

A peres felek 2002. november 12. napján „adásvételi szerződést” kötöttek, mely alapján az alperes megvásárolt a felperestől 2000 tonna magnezit téglát azzal, hogy abból kb. 1500 tonna ömlesztve, míg 500 tonna palettázva kerül leszállításra. A felek meghatározták a magnezit téglák kémiai összetételét, továbbá megállapodtak abban, hogy az első 9 vagon, kb. 500 tonna szállítása esetén a vételár 67,40 EUR/tonna, további szállítások esetén a vételár 67 EUR/tonna lesz, míg a palettázott anyagokra a felperes további 6 EUR/paletta csomagolási költséget is felszámolhat.

A felek megállapodtak a fizetési feltételekben, a szállítási ütemezésben, továbbá abban, hogy a szállítási költséget a határig a felperes, a határon túlmenően pedig az alperes viseli.

A felperes a szerződés alapján leszállított az alperes részére 944 tonna magnezit téglát, ömlesztett állapotban, melyet követően kiállította:

- a ... számú számlát 2002. december 31. napi fizetési határidővel 18 962,3 EUR-ra,
- a ... számú számlát 2003. január 15. napi fizetési határidővel 13 088,4 EUR-ra,
- a ... számú számlát 2003. január 23. napi fizetési határidővel 18 150,97 EUR-ra, valamint
- a ... számú számlát 2003. január 26. napi fizetési határidővel 13 272,3 EUR-ra.

Az alperes a ... számú számlát 2003. február 3. napján kiegyenlítette.

Az alperes a minőségellenőrző osztályának javaslatára, 2003. január 14. napján leállította a felperes által leszállított magnezit téglákból történő gyártást, mert a kémiai analízis alapján a termék krómot tartalmazott, egyben megállapította, hogy 64,75 tonna mennyiségű, 12432 db téglá került felhasználásra.

Az alperes 2003. február 5. napján, levélben tájékoztatta a felperest arról, hogy az általa leszállított magnezit téglák papír-, fa-, samot törmeléket, közönséges vörös téglá törmeléket, kavicsot, illetőleg magnezit krómot és króm magnezitet is tartalmaztak, és a szennyezés miatt - a hulladék eltávolítása céljából - a vagonokat kézzel kellett kirakodni, a próbagyártást követően pedig a kiégetett magnezit téglá „virágozni” kezdett.

Erre tekintettel 15 EUR/tonna árengedményt kért, egyben tájékoztatta a felperest arról, hogy kb. 80 tonna törmelék felhasználása megtörtént.

Utalt arra is, hogy a leszállított mennyiségből 20-25 tonna elértéktelenedett anyaggá vált, ebből következően az irányadó súlymennyiséget 919 tonnában fogadta el.

Az alperes a 2003. február 11. napján kelt levelében a korábbi minőségi kifogását, az árleszállítás és súlycsökkentés iránti kérelmét megismételte.

A peres felek 2003. április 28. napján közös terepszemlét tartottak, mely alapján szóban megállapodtak a tonnánkénti 12,5 EUR-os árcsökkentésben. A felperes a megállapodás szerint ellenszámlát állított ki a korábbi számlájával szemben, mínusz 11 806,6 EUR összegben.

Az alperes a számlatartozását nem fizette meg.

A felperes kereseti kérelmében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 32 705 EUR forintellenértékének, vagyis 7 562 000 Ft, valamint ezen összeg után 2003. február 26. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamatának a megfizetésére.

Keresetét arra alapította, hogy az alperes a felek között 2002. november 13. napján kötött szerződés alapján fennálló tartozását nem egyenlítette ki.

Az alperes kérte a felperes keresetének az elutasítását, beszámítási, illetve viszontkereseti kérelmében a felperes 9 986 330,4 skk forintellenértékének a megfizetésére történő kötelezését.

Arra hivatkozott, hogy a felperes hibásan teljesített mert, a magnezit téglá kémiai összetétele nem felelt meg a szerződésben foglaltaknak, krómtartalma miatt nem volt lehetőség a felhasználására.

Kérte a hibás teljesítéssel felmerülő kárának a megtérítését, melynek összegét az államhatár és az alperesi telephely közötti szállítás, a vagonok kirakása-, a magnezit és króm magnezit téglák különválogatása-, a raklaphasználat-, a sikertelen próbagyártás költségével, a magnezit téglák eladásából eredő jövedelemveszteséggel, valamint a már kifizetett vételárral egyező összegben jelölt meg.

Állította, hogy az árleszállítás csupán a leszállított magnezit téglák vizuális szennyezése miatt került megállapításra, abban a magnezit téglák kémiai összetétele nem játszott szerepet.

A felperes a viszontkereset elutasítását kérte. Vitatta az áru krómtartalmát, a későbbi szakértői vizsgálat tárgyát képező anyag és az általa leszállított áru azonosságát.

Az elsőfokú eljárásban kirendelt Dr. Sz. I. igazságügyi szakértő a 33. sorszám alatt előterjesztett - később kiegészített - igazságügyi szakvéleményében megállapította, hogy az alperes telephelyére szállított magnezit téglák nem felelt meg a felek szerződésében, illetve annak 2.) pontjában előírt minőségi követelményeknek. Az áru a szerződésben nem szereplő vegyületeket, például MNO (mangánoxid) és CRO (krómoxid) vegyületeket is tartalmazott, melyek közül a krómoxid, illetve az annak bomlása során keletkező krómion is okozhat szennyeződést.

A szakértő az áru eredetét nem vizsgálta, a minőségi feltételeket az áru hét különböző pontjáról vett minták homogenizálása után nyert átlagminta bevizsgálása után rögzítette.

Az elsőfokú bíróság a 83. sorszámú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 7 560 000 Ft-ot, valamint ezen összeg után 2003. február 7. napjától 2004. december 31. napjáig járó 11 % kamatot, majd 2005. január 1. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alap 7 %-kal növelt összegű kamatát.

Ezt meghaladóan a felperes kereseti kérelmét, és az alperes viszontkeresetét elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 453 720 Ft eljárási illetéket, meg az alperesnek pedig 400 000 Ft részperköltséget.

Az elsőfokú bíróság döntése alapjául elfogadta Dr. Sz. I. igazságügyi szakértő szakvéleményét. Az volt az álláspontja, hogy a szakértő a felperes által leszállított magnezit téglákból megfelelően végezte el a mintavételt, a mintavétel során többféle átlagolásra került sor, melyből a levont szakértői következtetés iránymutató volt a felperesi áru minőségi követelményeire vonatkozóan.

Az elsőfokú bíróság a szakvélemény alapján megállapította, hogy a felperes hibásan teljesített. Ezzel összefüggésben nem találta alaposnak a felperesnek azt az érvelését, melyben vitatta, hogy a szakértő által vett minták az általa leszállított magnezit téglákból származnak.

Álláspontja szerint a felperes ezt a tényállítást semmivel nem támasztotta alá, holott a bizonyítási kötelezettség a Pp. 164. § (1) bekezdéséből adódóan őt terhelte, nevezetesen, hogy az általa kiszállított alperesi telephelyen lévő magnezit téglák - kétséget kizáróan - nem az általa eszközölt szállításból származnak, illetőleg, hogy az alperes máshonnan is beszerezett magnezit téglát, és ezen téglák kerültek a szakértő által megvizsgálásra.

Az elsőfokú bíróság az alperes ellentmondásos nyilatkozata, a meghallgatott tanúk ellentétes tanúvallomása, az alperes által becsatolt - a nyilatkozatával ellentétes tartalmú - okiratok alapján megállapította, hogy a felek a hibás teljesítés alapján alkalmazták a levelezés szerinti mértékű árleszállítást, mint a hibás teljesítés jogkövetkezményét, melynek megfelelően került sor a felperes részéről a negatív előjelű számla alperes részére történő megküldésére.

Az elsőfokú bíróság mindezek alapján kötelezte az alperest az áru ellenértékének a megfizetésére azzal, hogy a felperesi kereseti kérelemtől eltérően állapította meg az alperes kamatfizetési kötelezettségének a kezdő időpontját.

Az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak az alperes viszontkeresetét. Megállapította, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás során a felperes igazolta a hibás teljesítés vonatkozásában annak tényét, hogy milyen jogkövetkezmények alkalmazásában állapodtak meg az alperessel, ebből következően a Ptk. 310. §-ában foglalt jogkövetkezmények a felek viszonylatában nem voltak alkalmazhatóak.

Megjegyezte az elsőfokú bíróság azt is, hogy az alperes által érvényesített kár vonatkozásában - így a felmerült költségek, elmaradt haszon, stb. - további terjedelmes bizonyításra lett volna szükség, melyre vonatkozóan az alperes bizonyítási indítványt nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság a pervesztesség-pernyertesség arányában határozott a perköltség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes fellebbezéssel élt, a felperes pedig csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását - az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasítását - kérte arra hivatkozással, hogy a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű kiegészítése szükséges, ami a másodfokú eljárásban nem fogantatható.

A megismételt eljárás lefolytatására az elsőfokú bíróság másik tanácsának kijelölését kérte. Sérelmezte az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy a felek a hibás teljesítés - a szerződés tárgyát képező anyag kémiai összetételének eltérése miatti - jogkövetkezményeként érvényesen megállapodtak az árleszállítás alkalmazásában.

Fenntartotta azt az álláspontját, hogy nem jött létre megállapodás az árleszállítás kérdésében, illetve, hogy az árleszállítást nem az anyagösszetétel hibája, hanem a leszállított anyag rossz fizikai állapota miatt alkalmazták.

Állította, hogy a viszontkeresetét alátámasztó tények bizonyítására a 2006. december 8. napján az elsőfokú bírósághoz benyújtott előkészítő iratában tanúbizonyítási indítványát előterjesztette, az elsőfokú eljárás során a szükséges okiratokat csatolta, melyből szükségszerűen - kérelem nélkül is - következik az alperes általi könyvszakértő kirendelésére irányuló igény annak vizsgálatára, hogy a csatolt iratok megfelelnek-e a valóságnak, az alperes könyvelésében szerepelnek-e, illetőleg milyen nagyságrendű az alperes kiesett haszna, mekkora kár érte a termelés kimaradása, a szerződések felmondása miatt.

A felperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú ítélet indokolásának részbeni megváltoztatását - a fellebbezés indokolásában kifejtettek szerint az elsőfokú ítélet egyes részei indokolásának mellőzését - kérte.

Az volt az álláspontja, hogy az elsőfokú bíróság megállapításával szemben nem a felperest, hanem az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes telephelyén lévő, a szakértő által megvizsgált anyag azonos a felperes által leszállított és átadott áruval.

Az elsőfokú ítélet e körben iratellenes megállapításokat tett, miszerint azokat a felperes személyes előadásán túl nem támasztotta alá. Hivatkozott az elsőfokú eljárás során meghallgatott tanú 1., tanú 2. és tanú 3. tanúk vallomására, akik - véleménye szerint - igazolták előadását.

Vitatta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását is, hogy a szakértő általi mintavételezés megfelelően került elvégzésre, és a levont szakértői következtetés alapjául szolgál a jogvita elbírálásának, a hibás teljesítés ténye megállapításának.

Utalt arra a hiányosságra is, hogy a teljes leszállított mennyiségnek csupán csak a fele volt fellelhető a szakértői vizsgálat helyén és időpontjában, továbbá, hogy maga a szakértő is csak valószínűsítette a vett minták reprezentativitását. Azzal érvelt, hogy adott esetben a hibás teljesítés tényét nem valószínűsíteni, hanem bizonyítani kell.

Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását, és az alperes perköltségben történő marasztalását kérte.

Az ítélet tábla az alperes fellebbezését, a felperes csatlakozó fellebbezését a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. tv. (Pp.) 256/A. § (1) bekezdésének f.) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Az alperes fellebbezése, a felperes csatlakozó fellebbezése az alábbiak szerint alapos.

Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelme tárgyában helyes végkövetkeztetésre jutott, döntése indokolását mégis alappal sérelmezte a felperes fellebbezésében.

A peres felek között nem volt vitatott a 2002. november 13. napján megkötött, szerződésen alapuló teljesítés ténye, a leszállított áru mennyisége és az sem, hogy az alperes csak részben tett eleget fizetési kötelezettségének.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a felek ellentétes, az alperes önellentmondó nyilatkozatai és a rendelkezésre álló okiratok alapján azt, hogy a felek az alperes által kifogásolt hiányosságok - a vizuálisan észlelhető szennyeződés és a magnezit téglák nem szerződésszerű kémiai összetétele - miatt árleszállításban állapodtak meg.

A felperes az eljárást kezdeményező iratában és a per alatt mindvégig vitatta a hibás teljesítés jogalapját, úgy nyilatkozott, hogy az árleszállítást a peres eljárás elkerülése érdekében fogadta el.

A felperesi kereset elbírálása szempontjából a hibás teljesítés lényegében nem bírt relevanciával, az alperes azonban a kártérítési igényét kifejezetten arra alapította.

A Polgári Törvénykönyvről szóló többször módosított 1959. évi IV. tv. (Ptk.) 310. §-ának rendelkezése szerint szavatossági jogainak érvényesítésén kívül - adott esetben az árleszállításon kívül - a jogosult a hibás teljesítésből eredő kárának megtérítését is követelheti a kártérítés szabályai szerint.

A Pp. 164. § (1) bekezdésének rendelkezése szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el.

Ezen rendelkezés szerint a kártérítési igényt érvényesítő felet terheli a polgári jogi felelősség szükségképpen elemeinek - a jogellenesség, a hátrányos eredmény (kár) és a kettő közötti okozati összefüggés -, valamint a felróhatóság bizonyítása, melyek vizsgálatánál - a jelen esetben - az áru azonosságának az igazolása képezte a kiindulópontot.

A felperes ugyanis az eljárás során következetesen vitatta az alperes birtokában lévő magnezit téglák és a szerződés szerint leszállított áru azonosságát, ezzel megkérdőjelezve az elsőfokú ítéletet megalapozó szakvélemény felhasználhatóságát.

Az elsőfokú bíróságnak az volt az álláspontja, hogy a felperest terhelte e körben a bizonyítási kötelezettség, aki saját személyes előadásán túl semmivel nem támasztotta alá azt, hogy az alperesi telephelyen lévő magnezit téglák kétséget kizáróan nem az általa eszközölt szállításból származnak, illetőleg, hogy az alperes máshonnan is beszerzett magnezit téglát, és ezen téglák kerültek a szakértő által megvizsgálásra.

Az elsőfokú bíróságnak ez a megállapítása egyfelől iratellenes és téves, másfelől az áru azonosságával összefüggésben nem tett eleget az előzetes tájékoztatási kötelezettségének, emiatt jogszerűen még abban az esetben sem alkalmazhatta volna a bizonyítás sikertelenségéhez fűzött következményeket, ha helytállóan állapította volna meg, hogy kit terhel a bizonyítási teher, illetőleg hogy sikertelen volt annak teljesítése.

A Pp. 3. § (3) bekezdésének rendelkezése szerint a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha a törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli. A bizonyítás indítványozása elmulasztásának, illetve a bizonyítási indítvány elkésett voltának jogkövetkezményei, valamint a bizonyítás esetleges sikertelensége a törvény eltérő rendelkezése hiányában a bizonyításra kötelezett felet terheli. A bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségeinek következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

Az idézett jogi szabályozás értelmében a felek azok, akik jogosultak és egyben kötelesek is arra, hogy az ügy eldöntéséhez szükséges bizonyítékaikat rendelkezésre bocsássák, bizonyítási indítványaikat előterjesszék, és viseljék annak következményeit, ha ennek a kötelezettségüknek nem a törvényben előírt módon vagy sikertelenül tesznek eleget. Ugyanakkor a bíróság feladata a bizonyítási teherrel összefüggő, kötelező előzetes tájékoztatás, amely a bíróságot abban az esetben is terheli, ha a félnek jogi képviselője van.

Ha a bíróság az előzetes tájékoztatási kötelezettségének nem, vagy nem teljes körűen tesz eleget, jogszerűen nem alkalmazhatja azokat a jogkövetkezményeket, amelyeket a törvény annak elmulasztásához, vagy sikertelenségéhez fűz.

Az elsőfokú bíróság az adott eljárásban többnyire eleget tett előzetes tájékoztatási kötelezettségének, azonban éppen a per eldöntése szempontjából lényeges, az áru azonosságával összefüggő, előzetes tájékoztatási kötelezettségét nem teljesítette.

Ennek különösen abból a szempontból van jelentősége, mert vélhetően úgy ítélte meg, hogy a felek perbeli nyilatkozata, vagy a perbeli okiratok alapján átfordult az alperest terhelő bizonyítási teher.

Ha ez így van, perdöntő súlyt kap az előzetes tájékoztatási kötelezettség, mert garanciális jelentősége van annak, hogy a fél tisztában legyen az őt terhelő bizonyítási teherrel, felmérje a bizonyítás sikertelenségének a kockázatát, és a bizonyítási indítványát ennek ismeretében határozza meg.

Megjegyzi az ítélet, hogy az elsőfokú bíróságnak az ítélete indokolásában szerepelnie kellett volna a bizonyítási teher átfordulásával kapcsolatos álláspontjának, ez azonban hiányzott.

A felperes alappal sérelmezte fellebbezésében azt is, hogy az elsőfokú ítélet indokolása szerint a saját előadásán kívül semmivel nem támaszthatta alá az áru azonosságával kapcsolatos álláspontját. Ez a megállapítás iratellenes, mert a felperes által hivatkozott tanú 3. tanú a 2007. január 22-ei tárgyaláson a 61. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldalán tett vallomásában megkérdőjelezte az árunak a ... Üveggyárból való származását, csakúgy, mint tanú 4. a 2006. november 22. napi tárgyaláson, az 55. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldalán tett tanúvallomásában, amikor az áru színével és a méretével kapcsolatban nyilatkozott.

Mindezekre figyelemmel nem mellőzhető a felek ismételt meghallgatása a magnezit téglák alakja, mérete, színe, származása tekintetében, illetve az alperes meghallgatása arra vonatkozóan, hogy a gyártási technológiájának átalakítása előtt a felperesen kívül mástól szerzett-e be hasonló árut, függetlenül attól, hogy az felhasználásra nem került.

A nyilatkozatok és a már rendelkezésre álló adatok alapján lehet dönteni a bizonyítási teherről, mellyel kapcsolatban az elsőfokú bíróságot egyértelmű, előzetes tájékoztatási kötelezettség terheli. Szükség esetén szakvélemény beszerzése is indokolt lehet, az eredet és az azonosság igazolására.

Figyelemmel arra, hogy a per eldöntése, a fellebbezések érdemi elbírálása szempontjából az áru azonosságával összefüggő bizonyítékok beszerzése nem mellőzhető, az ítélet, a fellebbezéseket érdemben nem bírálhatta el.

Mindezekre figyelemmel az ítélet, az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 252. §-ának (2) bekezdése alapján - a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem, illetőleg a fellebbezési ellenkérelmek korlátaira tekintet nélkül - hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasította.

Az ítélet, nem találta alaposnak az alperes fellebbezési kérelmét tekintetben, hogy a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság másik tanácsa folytassa le az eljárást. Az eljáró bíró mindvégig elfogulatlanul, időszerűen járt el - a tájékoztatási kötelezettség elmulasztása - melynek indokoltsága és terjedelme egyébként is vitatott a bírói gyakorlatban - nem olyan jellegű eljárási szabálysértés, amely megalapozná az alperes kérelmének a teljesítését.

A megismételt eljárásban a feleket ismételten meg kell hallgatni az áru azonosságát illetően, nyilatkozatuktól függően tájékoztatni kell őket a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről, majd a bizonyítási indítványoknak megfelelően kell lefolytatni a bizonyítási eljárást.

Itt jegyzi meg az ítélet, hogy az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy bizonyítási indítványából következett a szakértő kirendelése iránti igény, mert a bizonyítási indítványnak konkrét, egyértelműnek kell lennie. Tény azonban az is, hogy az előzetes tájékoztatási kötelezettség e tekintetben is terheli az elsőfokú bíróságot.

Az ítéletábra a másodfokú eljárásban felmerült perköltség összegét csupán megállapította, annak viselése kérdésében az elsőfokú bíróság határoz.

A másodfokú eljárásban felmerült perköltség összege magában foglalja a felek illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték összegét, mely az illetékekről szóló többször módosított 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 46. § (4) bekezdése, 48. § rendelkezése szerint a felperes esetében 5000 Ft, az alperes esetében az Itv. 46. § (1) bekezdésének rendelkezése szerint 43 700 Ft összegű volt.

Az ítéletábra a felek oldalán felmerült ügyvédi munkadíj összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1), (2) bekezdés a.) pontja, (5)-(6) bekezdése alapján 150 000 - 150 000 Ft-ban állapította meg - figyelemmel arra a tényre is, hogy a fellebbezések elbírálására tárgyaláson kívül került sor -, és az így megállapított munkadíjra a rendelet 4/A. § (1) bekezdése alapján felszámította a tevékenység ellenértékét terhelő általános forgalmi adó összegét is.

Debrecen, 2008. szeptember hó 26. napján

. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk előadó bíró, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó